

PSÍK

Včera dopoledne jsem šel do metra. V podchodu jsem potkal starého pána s psíkem. Pán šel o holích, zvolna ale energicky, byť mu nohy nesloužily. Před ním šel či jel psík. Krásný hnědý s očima, které bych nazval moudré a laskavé zároveň. Chromý na zadní nohy. Úplně. Měl podomácku vyrobená kolečka. Ze starého dětského kočárku s malými koly. Dvě kolečka spojená kovovou hrazdičkou a do ní umně uchycené dva kožené "vaky", kam měl psík vložené své zadní chromé nožky. Předníma kráčel a zadní si vezl. Bez košíku (náhubku) a bez výčitek k osudu - svobodně. Šli kus od sebe, nezávisle na sobě, věděli o sobě a měli stejný cíl, který znali jen oni dva. Psík došeljel k jezdícím schodům, počkal až přejdou spěchající cestující, zkontroloval, že pán je již za ním a přesunul sebe i kolečka na schody. Přední packy o schod níže, kolečka o schod výše. Dole vstoupil na pevný konec schodů a kolečka vyvezl na nástupiště, zkontroloval přítomnost pána a šeljel k místu, kde za čas budou dveře metra. Pro oba byl pohyb obtížný, ale cítil jsem, že tu obtížnost oni nevnímají, že si to myslíme my, co si neuvědomujeme, co vše pohyb může také znamenat. Pro oba byl pohyb radostný, tak jako život, který viděli z jiné perspektivy své zkušenosti. Jiný pán by byl třeba již jen doma a jiný psík by třeba už ani doma nebyl. Tito byli normální součástí života, každý sám za sebe a oba společně. A napadá mne, že jsem o pánovi měl psát jako o muži, muž a psík, ne pán a psík, aby to nezkreslovalo jejich vzájemně svobodný vztah a život. Jsem přesvědčen, že ti dva věděli, co to je svoboda i radost a těch svých darů si užívali ve své plně žité přítomnosti. Kolik míjejících cestujících by se od nich mohlo poučit, kdyby je viděli ne jako překážku, ale jako dar. Dar jako překážka... Kolikrát denně dary překračujeme a obcházíme...

M. Zámečník
(červen, 2006)